

Bruxelles, den 25.2.2015
COM(2015) 81 final

ENERGIUNIONSPAKKEN

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

Parisprotokollen – En plan for bekæmpelsen af globale klimaændringer efter 2020

{SWD(2015) 17 final}

Indholdsfortegnelse

1.	Resumé	3
2.	Parisprotokollen	5
3.	Sikring af ambitiøse reduktioner i drivhusgasemissionerne	6
3.1.	EU's 2030-mål og INDC.....	6
3.2.	Global fordeling af indsatsen.....	7
4.	Sikring af dynamik gennem regelmæssig revision af målene	8
5.	Øget gennemsigtighed og ansvarlighed.....	8
6.	Opnåelse af klimaresistens ved hjælp af tilpasning	9
7.	Fremme af gennemførelse og samarbejde	9
7.1.	Mobilisering af offentlig og privat klimafinansiering	9
7.2.	Øget international samarbejdsindsats	10
7.3.	Støtte til udviklingen og udbredelsen af klimateknologier	11
7.4.	Kapacitetsopbygning	11
8.	Mobilisering af andre EU-politikker	12
9.	De næste skridt	13

1. RESUMÉ

I henhold de seneste resultater fra Det Mellemlstatslige Panel om Klimaændringer (IPCC) vil klimaændringerne få alvorlige, altgennemtrængende og uoprettelige konsekvenser for verdens befolkning og økosystemer, hvis der ikke gribes hurtigt ind. Der er brug for betydelige og vedvarende reduktioner i drivhusgasemissionerne i alle lande, hvis de farlige globale gennemsnitstemperaturstigninger skal holdes under 2 °C i forhold til niveauerne før industrialiseringen (målet om at holde stigningen på under 2 °C).

Denne globale overgang til lavemissioner kan gennemføres uden at sætte vækst og arbejdspladser over styr, faktisk kan den skabe store muligheder for at genoplive økonomierne i Europa og resten af verden. Desuden kan klimaindsatsen også medføre betydelige fordele i form af offentlig velfærd. Hvis denne overgang udskydes, vil det imidlertid blive dyrere og begrænse mulighederne for effektivt at reducere emissionerne og forberede sig på virkningerne af klimaændringerne.

Alle lande er nødt til at yde en hurtig og kollektiv indsats. Parterne i FN's rammekonvention om klimaændringer (UNFCCC) har siden 1994 haft fokus på denne udfordring, hvilket har ført til, at mere end 90 lande, såvel udviklede som udviklingslande, har givet tilsagn om at reducere deres emissioner inden 2020. Disse tilsagn er imidlertid ikke tilstrækkelige til at nå målet om en temperaturstigning på under 2 °C¹. Derfor påbegyndte parterne i UNFCCC i 2012 forhandlinger om en ny retlig bindende aftale, der gælder alle parter, og som vil bringe verden på rette vej i bestræbelserne på at overholde 2 °C-målet. 2015-aftalen skal efter planen lukkes på FN's klimakonference i Paris i december 2015 og gennemføres fra 2020.

De fremskridt, der blev gjort på den seneste klimakonference i Lima, betyder, at en robust Parisaftale er inden for rækkevidde. Det allervigtigste er, at det blev fastlagt, hvordan landene skal formulere og formidle deres forslag til emissionsreduktionsmål i god tid inden Pariskonferencen. Konferencen udarbejdede også det første komplette udkast til teksten til 2015-aftalen, som afspejler alle parternes holdning til alle de elementer, der forhandles om.

I god tid op til Limakonferencen udviste EU igen lederskab og vilje til at bekæmpe klimaændringerne globalt. På det europæiske topmøde i oktober 2014 blev de europæiske ledere enige om, at EU skal øge sin indsats og reducere drivhusgasemissionerne i EU med mindst 40 % i forhold til 1990 inden 2030. Dette blev efterfulgt af erklæringer fra Kina og USA. I Lima udgjorde EU-medlemsstaternes tilsagn omkring halvdelen af startkapitalen på 10 mia. USD til Den Grønne Klimafond, der skal støtte udviklingslandene. EU har desuden vedtaget en ny investeringspakke, der skal frigøre offentlige og private investeringer i realøkonomien på mindst 315 mia. EUR over de næste tre år (2015-2017). Disse investeringer vil bl.a. være med til at modernisere og yderligere dekarbonisere EU's økonomi.

Denne meddelelse følger op på de afgørelser, der blev truffet i Lima, og er et vigtigt element i gennemførelsen af Kommissionens prioritet om at oprette en robust energiunion med en fremadskuende klimapolitik i overensstemmelse med formandens politiske retningslinjer.

¹ De Forenede Nationers Miljøprogram's rapport om emissionskløften "Emissions Gap Report 2014. A UNEP synthesis report".

Den forbereder således EU på den sidste runde af forhandlinger inden konferencen i Paris i december 2015.

Denne meddelelse:

- udmønter den afgørelse, som blev truffet på det europæiske topmøde i oktober 2014, i EU's foreslåede emissionsreduktionsmål, dvs. EU's tilsigtede nationalt bestemte bidrag (INDC), der skal fremlægges inden udgangen af første kvartal 2015
- foreslår, at alle parter i UNFCCC fremlægger deres INDC i god tid inden Pariskonferencen. Kina, USA og andre G20-lande samt høj- og mellemindkomstlande bør være i stand til at gøre dette inden udgangen af første kvartal 2015. De mindst udviklede lande bør have mulighed for større fleksibilitet
- beskriver EU's visioner for en gennemsigtig, dynamisk og retlig bindende aftale, der indeholder retfærdige og ambitiøse tilsagn for alle parter baseret på de skiftende økonomiske og geopolitiske forhold på globalt plan. Tilsammen bør disse tilsagn – i overensstemmelse med videnskaben – kunne bringe verden på rette vej i bestræbelserne på at reducere de globale emissioner med mindst 60 % i forhold til 2010-niveauerne inden 2050. Hvis det ambitionsniveau, der fastsættes i Paris, ikke lever op til dette niveau, bør hullet lukkes ved at udarbejde et arbejdsprogram, der påbegyndes i 2016, og i henhold til hvilket der arbejdes tæt sammen med Den Grønne Klimafond om at udpege yderligere tiltag til reduktion af emissionerne
- foreslår, at 2015-aftalen bør udformes som en protokol til UNFCCC. De store økonomier, heriblandt især EU, Kina og USA, bør udvise politisk lederskab ved at tiltræde protokollen så snart som muligt. Protokollen bør træde i kraft, så snart den er ratificeret af et antal lande, der tilsammen står for 80 % af de nuværende globale emissioner. Under den nye protokol bør klimafinansiering, teknologiudvikling og -overførsel samt kapacitetsopbygning fremme universel deltagelse og facilitere en produktiv og effektiv gennemførelse af strategier for reduktion af emissionerne og tilpasning til de negative virkninger af klimaændringerne
- understreger, at Organisationen for International Civil Luftfart (ICAO), Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) og Montrealprotokollen bør yde en indsats for effektivt at regulere emissionerne fra luft- og søfarten samt fra produktionen og forbruget af fluorholdige gasser inden udgangen af 2016
- fremhæver, hvordan andre EU-politikker på områder såsom handel, videnskabelig forskning, innovation og teknologisk samarbejde, økonomisk samarbejde, udviklingssamarbejde, reduktion af katastroferisici og miljø kan styrke EU's internationale klimapolitik og
- ledsages af en handlingsplan for klimadiplomati, der er udarbejdet af EU-Udenrigstjenesten og Kommissionen i fællesskab. Handlingsplanen har til formål at udvide EU's opsøgende arbejde og opbygge alliancer med ambitiøse internationale partnere i tiden op til Pariskonferencen.

En række elementer i denne meddelelse beskrives yderligere i detaljer i det ledsagende arbejdsdokument.

2. PARISPROTOKOLLEN

Med henblik på at fremme en kollektiv indsats, der er i overensstemmelse med IPCC's resultater, skal Parisprotokollen indeholde målsætninger, der:

- sikrer ambitiøse emissionsreduktioner ved at:
 - fastsætte, at målet på lang sigt er at reducere de globale emissioner med mindst 60 % i forhold til 2010-niveauerne inden 2050², og
 - i denne kontekst fastlægge klare, specifikke, ambitiøse og retfærdige retligt bindende modvirkningstilsagn, som vil bringe verden på rette vej i bestræbelserne på at overholde 2 °C-målet. Disse tilsagn skal være i overensstemmelse med de gældende UNFCCC-principper, som tager højde for ændringer i kapacitet, ansvar og forskellige nationale forhold
- sikrer dynamik ved at fremme en global gennemgang, der skal udføres hvert femte år, med henblik på at højne ambitionerne for disse modvirkningstilsagn i overensstemmelse med den nyeste viden
- øger gennemsigtigheden og ansvarligheden med henblik på at kunne vurdere, om der leves op til emissionsreduktionsmålene og andre dertil knyttede tilsagn. Der bør i den forbindelse fastlægges et fælles sæt regler og procedurer for årlig rapportering og regelmæssig verifikation samt organiseres international ekspertgennemgang af emissionsoversigterne
- tilskynder til en klimaresistent, bæredygtig udvikling ved at fremme internationalt samarbejde og støtte politikker, der mindsker sårbarheden og forbedrer landenes kapacitet til at tilpasse sig virkningerne af klimaændringerne, og
- fremmer en produktiv og effektiv gennemførelse ved at tilskynde til politikker, der mobiliserer store, gennemsigtige og forudsigelige investeringer i en klimaresistent lavemissionsudvikling i både den offentlige og den private sektor.

Disse målsætninger bør fastsættes i protokollen, og der bør udarbejdes et teknisk arbejdsprogram med frist i 2017, som fastsætter de detaljerede regler, procedurer og institutioner, der er nødvendige for, at målene kan opfyldes.

For at tiltræde protokollen skal en part afgive et modvirkningstilsagn. Parterne kan derefter deltage i beslutningsprocedurer under protokollen og får adgang til finansiel støtte og andre ressourcer til støtte for gennemførelsen af protokollen. Disse modvirkningstilsagn under protokollen bør være retligt bindende på lige fod for alle parter.

² Dette svarer til målet om at halvere de globale emissioner i forhold til 1990-niveauet inden 2050, som EU har haft i mange år, og som blev bekræftet i Rådets (miljø) konklusioner af 28. oktober 2014.

Dette vil sende det tydeligste signal til regeringer, markeder og offentligheden om, at parterne i protokollen har forpligtet sig til at bekæmpe klimaændringerne, eftersom sådanne tilsagn:

- er det stærkeste udtryk for en parts politiske vilje til at overholde sine tilsagn
- giver både offentlige og private aktører den nødvendige forudsigelighed og sikkerhed og
- ikke påvirkes af eventuelle ændringer i nationale politikker.

Det påhviler de lande, der forfægter, at modvirkningstilsagn ikke bør være bindende på internationalt plan, at påvise, hvordan disse fordele kan opnås på alternativ vis.

Alle G20-nationerne, som står for ca. 75 % af de globale emissioner, samt andre høj- og mellemlandslande forventes at ratificere protokollen inden for en rimelig tidsramme og gennemføre den fra og med 2020. EU, Kina og USA bør sende et særligt stærkt signal og udvise politisk lederskab ved selv at tiltræde protokollen så snart som muligt. Protokollen bør træde i kraft, så snart et antal lande, der samlet set tegner sig for emissioner, der svarer til 40 Gt CO₂-ækvivalenter, har deponeret deres ratifikationsdokument i 2015. Det svarer til ca. 80 % af de nuværende globale emissioner.

3. SIKRING AF AMBITIØSE REDUKTIONER I DRIVHUSGASEMISSIONERNE

3.1. EU's 2030-mål og INDC

EU's bestræbelser og politikker på klima- og energiområdet giver resultater. EU's emissioner er faldet med 19 % mellem 1990 og 2013, mens EU's BNP er steget med 45 % i samme periode. EU's klima- og energiramme for 2030, som blev vedtaget af EU's ledere i oktober 2014, vil styrke dette politiske landskab yderligere. Rammen fastsætter således et bindende reduktionsmål for hele økonomien i EU, dvs. alle sektorer og alle emissionskilder, inkl. landbrug, skovbrug og andre arealanvendelser, på mindst 40 % i forhold til 1990 inden 2030. Dette mål er ambitiøst og retfærdigt og i overensstemmelse med en omkostningseffektiv vej til en reduktion på mindst 80 % i EU inden 2050³. EU har allerede taget vigtige skridt hen imod at blive den mest emissionseffektive økonomi i verden. Målet for 2030 vil mindske EU's emissionsintensitet med yderligere 50 %. Desuden vil EU's netop godkendte investeringspakke frigøre betydelige private investeringer, som bl.a. vil være med til at modernisere og yderligere dekarbonisere EU's økonomi.

Der vil ikke være nogen fordel ved at foreslå et højere betinget mål på nuværende tidspunkt. Såfremt resultaterne af forhandlingerne retfærdiggør et mere ambitiøst mål, er EU imidlertid åben for at anvende de internationale kreditter som supplement til sine tilsagn, så længe den miljømæssige integritet er fuldt sikret, og dobbelttælling undgås.

³ KOM(2011) 112 endelig: Køreplan for omstilling til en konkurrencedygtig lavemissionsøkonomi i 2050.

3.2. Global fordeling af indsatsen

EU står kun for 9 % af de globale emissioner, og denne andel er faldende. I november 2014 fulgte verdens to største udledere af CO₂ – Kina (med 25 % af de globale emissioner) og USA (11 %) – EU's eksempel og offentliggjorde deres vejledende mål for perioden efter 2020. Tilsammen dækker disse mål næsten halvdelen af de globale emissioner. Men hvis protokollen skal have effekt, og for at skabe lige vilkår for alle, bør den omfatte:

- Bred geografisk dækning. For at nå op på den dækning af emissioner, der er nødvendig, skal alle parter, undtagen de mindst udviklede lande, fremlægge deres INDC så tidligt i 2015 som muligt. Alle G20-landene samt høj- og mellemindkomstlande bør være i stand til at gøre dette inden udgangen af første kvartal 2015. Disse INDC bør meddeles i henhold til de informationskrav, der blev nået til enighed om i Lima. Tabel 1 opstiller det mål om at reducere drivhusgasemissionerne i EU med "mindst 40 %", som EU's ledere blev enige om i oktober 2014, som et INDC i overensstemmelse med de informationskrav, der blev vedtaget i Lima, for at sikre at målene er gennemsigtige, kvantificerbare og sammenlignelige. Tabellen er opstillet på baggrund af en enkelt model, der kan tjene som muligt udgangspunkt for de parter, der stadig arbejder på deres INDC. De mindst udviklede lande skal på frivillig basis kunne fremsende et INDC, der opsummerer politikker og foranstaltninger samt et skøn over emissionsreduktionerne. Alle andre parter i protokollen skal til enhver tid arbejde ud fra et modvirkningstilsagn. Disse tilsagn skal opføres alfabetisk efter part i et bilag til protokollen.
- Omfattende dækning af alle sektorer og alle emissioner. Parternes tilsagn skal skabe stærke incitament for alle aktører til yderligere at reducere og begrænse de globale emissioner. Protokollen bør kræve emissionsreduktioner i alle sektorer, inkl. landbrug, skovbrug og andre arealanvendelser, luft- og søfarten samt sektoren for fluorholdige gasser. ICAO, IMO og Montrealprotokollen bør yde en indsats for effektivt at regulere emissionerne fra henholdsvis luft- og søfarten samt fra produktionen og forbruget af fluorholdige gasser inden udgangen af 2016.
- Det højeste mulige ambitionsniveau. Alle parter skal i god tid inden konferencen i Paris vælge en type modvirkningstilsagn og definere sit ambitionsniveau og omfanget af tilsagnet i henhold til de skiftende omstændigheder for så vidt angår ansvar, kapacitet og forskellige nationale forhold. De lande, der bærer det største ansvar og har størst kapacitet, skal afgive de mest ambitiøse modvirkningstilsagn. Hver parts INDC bør udgøre et mærkbart fremskridt for så vidt angår ambitionsniveau og omfang i forhold til det eksisterende bidrag. Bidraget bør afspejle en gradvis konvergens hen mod lavere niveauer for de samlede emissioner, emissioner pr. indbygger og forbedring af emissionsintensiteten.
- Robuste modvirkningstilsagn. Den mest robuste type tilsagn er dem, der dækker hele økonomien og indeholder absolutte mål kombineret med emissionsbudgetter. De har desuden en række fordele heriblandt sikkerhed, gennemsigtighed, fleksibilitet og, hvis de anvendes bredt, reduktion af risikoen for CO₂-lækager. I overensstemmelse med idéen om fremskridt over tid bør alle lande, der allerede har sådanne mål, fastholde og udvide dem ud fra et historisk basisår eller referenceperiode. G20 og andre

højindkomstlande, som ikke har absolutte mål under protokollen fra 2020 og frem, bør forpligte sig til at få det senest i 2025. Andre vækstøkonomier og mellemindkomstlande opfordres til at få det så hurtigt som muligt, dog senest i 2030.

4. SIKRING AF DYNAMIK Gennem REGELMÆSSIG REVISION AF MÅLENE

Protokollen bør fastlægge en procedure for regelmæssig gennemgang og udbygning af modvirkningstilsagnene i overensstemmelse med protokollens langsigtede mål, og som gælder for alle parter. Hvis parternes kollektive indsats ikke er nok, bør denne gennemgang opfordre parterne til at hæve ambitionsniveauet for de eksisterende tilsagn og formulere tilstrækkeligt ambitiøse tilsagn i de efterfølgende målperioder.

Gennemgangen bør udføres hvert femte år fra 2020 og fremme gennemsigtighed, klarhed og forståelse af modvirkningstilsagnene i lyset af deres bidrag til 2 °C-målet. Den bør også opfordre parterne til at redegøre for fremskridtene med deres modvirkningstilsagn og argumentere for, at deres tiltag har været retfærdige og ambitiøse.

Gennemgangen bør bygge på videnskab, være evidensbaseret og tage hensyn til de skiftende omstændigheder for så vidt angår ansvar, kapacitet og forskellige nationale forhold. Den bør være enkel og effektiv og overlappet med andre procedurer bør undgås. Retningslinjerne for denne gennemgangs cyklus bør forbedres over tid med henblik på at forblive på rette vej i bestræbelserne på at overholde 2 °C-målet.

Protokollen og de dertilhørende afgørelser, der træffes af partskonferencen (COP), skal fremme dynamisk mobilisering af klimafinansiering, teknologiudvikling og -overførsel samt kapacitetsopbygning for alle dertil berettigede parter, navnlig dem der har mindst kapacitet. Dette skal omfatte procedurer for regelmæssig vurdering af, om de gennemførelsesmidler, der mobiliseres gennem Den Grønne Klimafond, Den Globale Miljøfacilitet og andre relevante institutioner, er tilstrækkelige og effektive, og i givet fald forbedringer i den henseende. Der vil desuden i Paris være brug for at sikre støtte til, at parterne regelmæssigt kan revidere og styrke deres tilpasningstilgang over tid.

5. ØGET GENNEMSIGTIGHED OG ANSVARLIGHED

Protokollen skal omfatte de vigtigste elementer i et fælles gennemsigtigheds- og regnskabssystem, der skal gælde for alle parter. Systemet skal omfatte regler for overvågning, rapportering, verifikation og regnskabsføring samt en procedure til sikring af, at alle parter holdes ansvarlige for at leve op til deres tilsagn. Dette system vil være afgørende for tiltroen til, at alle parter gennemfører deres tilsagn og er på rette vej til at opfylde deres mål. Det vil også være altafgørende for at opbygge tillid, tilskynde til ambitioner og sikre forudsigelighed og retssikkerhed. Parterne bør derfor senest i forbindelse med ratificeringen skulle fremsende deres nyeste årlige emissionsoversigter for perioden 2010-2015.

Systemet skal være egnet til formålet på lang sigt. Det skal være tilstrækkeligt fleksibelt til at kunne håndtere mange forskellige typer tilsagn, nationale kapaciteter og omstændigheder, men denne fleksibilitet bør ikke underminere gennemsigtigheden, ansvarligheden og ambitionerne. Der bør regelmæssigt udføres revisioner af uafhængige ekspertgrupper. Den

nye protokol bør anerkende nettooverførsler mellem de lande, der har besluttet at sammenkoble deres nationale CO₂-markeder, og der bør tages højde herfor i forbindelse med evaluering af overholdelsen.

Endelig bør protokollen oprette et organ, der skal fremme gennemførelsen og tage hånd om spørgsmål, der opstår i forbindelse med overholdelsen for så vidt angår parternes gennemførelse af tilsagn. Dette organ bør fokusere på tilsagn vedrørende modvirkning, inkl. overvågning, rapportering, verifikation og regnskabsføring. Der bør være tale om et upolitisk ekspertorgan, hvis mandat er beskrevet i protokollen.

6. OPNÅELSE AF KLIMARESISTENS VED HJÆLP AF TILPASNING

Selv om modvirkningsforanstaltninger er yderst vigtige, er det mindst ligeså vigtigt, at parterne individuelt og sammen forbereder sig på og tilpasser sig de negative virkninger af klimaændringerne. Hvad angår modstandsdygtighed i forbindelse med fødevarer sikkerhed samt miljømæssige, sociale og økonomiske fordele spiller sektoren for arealanvendelse en vigtig rolle. EU's strategi for tilpasning til klimaændringerne, der supplerer medlemsstaternes egne strategier, sigter på at udvikle et mere klimaresistent Europa. En økosystembaseret tilpasning kan være med til at reducere risikoen for oversvømmelser og jorderosion samt forbedre vand- og luftkvaliteten.

For at alle lande kan opnå en klimaresistent, bæredygtig udvikling bør protokollen styrke parternes tilsagn om fortsat at udarbejde, planlægge og gennemføre foranstaltninger, der fremmer tilpasninger, samt forbedre rapporteringen herom i de nationale meddelelser. Protokollen bør fortsat fremme bistanden til de regioner og lande, der er særligt sårbare over for de negative virkninger af klimaændringerne, herunder finansiel og teknisk bistand samt kapacitetsopbygning.

Dette vil yderligere synliggøre tilpasningsforanstaltningerne og -støtten og styrke overvågnings- og rapporteringsbestemmelserne under UNFCCC. Det vil også øge forståelsen af effektiviteten af de foranstaltninger, der træffes for at fremme tilstrækkelig tilpasning, idet der trækkes på nationale rapporter og andre relevante oplysninger, med henblik på at identificere hvilke yderligere forbedrede foranstaltninger parterne skal gennemføre fremover.

Så snart protokollen er vedtaget, bør der træffes yderligere COP-afgørelser til styrkelse af gennemførelsen af bestemmelserne i Cancún-tilpasningsrammen og Nairobiarbejdsprogrammet.

7. FREMME AF GENNEMFØRELSE OG SAMARBEJDE

7.1. Mobilisering af offentlig og privat klimafinansiering

Omstillingen til klimaresistente lavemissionsøkonomier kan kun opnås gennem et kæmpestort skifte i investeringsmønstrene. Protokollen bør fremme investeringer i klimaresistente lavemissionsprogrammer og -politikker. Alle lande bør forpligte sig til at gennemføre tiltag for at styrke deres gunstige miljøer med henblik på at tiltrække klimavenlige investeringer. I overensstemmelse med Kommissionens meddelelse "Et globalt partnerskab for fattigdomsudryddelse og bæredygtig udvikling efter 2015" bør alle ressourcer

anvendes effektivt med henblik på at nå forskellige internationalt aftalte bæredygtige udviklings- og klimamål. De lande, der kan, bør mobilisere den finansielle bistand til parter, der er berettigede hertil under protokollen. Grundlaget for den finansielle bistand bør udvides over tid, i takt med at der sker ændringer i parternes kapacitet. Alle parter bør også bidrage til at skabe klarhed om klimavirkningerne af de kapitalstrømme, der ikke er relateret til klimafinansiering. Finansiering af klimaindsatsen bør fortsat afspejle de nationale regeringers tilsagn, gunstige miljøer og investeringsstrategier i perioden efter 2020. Den klimafinansiering, der skal mobiliseres, afhænger også af ambitionerne og kvaliteten af de foreslåede INDC, de efterfølgende investeringsplaner og de nationale planlægningsprocesser vedrørende tilpasning. Eftersom de forskellige INDC og de nationale planlægningsprocesser vedrørende tilpasning ikke kendes på nuværende tidspunkt, er det endnu for tidligt at gøre yderligere rede for omfanget af den klimarelaterede finansiering i perioden efter 2020 samt hvilke typer finansiering, der vil være brug for.

Den offentlige sektors klimafinansiering vil fortsat spille en vigtig rolle for mobiliseringen af ressourcer efter 2020. Men protokollen bør også anerkende, at den private sektor er vigtig for øgede klimainvesteringer. Protokollen bør præcisere, hvilken rolle Den Grønne Klimafond og Den Globale Miljøfacilitet skal spille i forbindelse med bistand til gennemførelsen. Den bør forsikre de fattigste lande og de lande, der er mest sårbare over for klimaændringerne, om, at de fortsat vil modtage prioriteret støtte. Dette kan bedst opnås, hvis protokollens finansieringsramme er fuldt ud i overensstemmelse med udviklingsfinansieringsforløbet og udviklingsdagsordenen for perioden efter 2015.

Protokollen bør fremme udarbejdelsen og gennemførelsen af grundlaget for stærke gunstige miljøer med henblik på omstillingen til klimaresistente lavemissionsøkonomier, herunder ved hjælp af:

- ambitiøse nationale klimapolitikker
- effektiv forvaltning, inkl. investeringsrammer, prisincitament og finansieringsinstrumenter, der favoriserer investeringer i lavemission og klimaresistens, og
- oplysning om, hvordan vi bekæmper klimaændringerne.

Prissætningen af CO₂ og de offentlige udviklingsbankers investeringspolitikker vil spille en central rolle i den forbindelse. Det er desuden vigtigt at indarbejde klimaovervejelserne i alle politikker, udviklingsstrategier og investeringer for at drage fordel af de mange synergier mellem udvikling, modvirkning og tilpasningsfinansiering.

7.2. Øget international samarbejdsindsats

Videndeling om erfaringerne med politikudformning og fremme af bedste praksis vil sætte ekstra godt skub i og udvide klimaindsatsen. De seneste år har EU med henblik herpå været proaktiv i forbindelse med bilaterale og multilaterale initiativer, f.eks. gennem bilaterale politiske dialoger om handel med emissioner, iværksættelse af initiativer om bæredygtig energi, der bidrager til udviklingen af lavemissionsøkonomier, og ved at fremme udvikling og praktisk udbredelse af tilpasningspolitikker gennem den globale klimaalliance, der nu

omfatter 38 sårbare udviklingslande og otte regioner i Afrika, Asien, Vestindien og Stillehavet.

Protokollen bør tilskynde til mere systematiske erfaringsudvekslinger inden for og på tværs af geografiske regioner med henblik på at samle teknisk ekspertise, herunder fra specialiserede organisationer, den private sektor, den akademiske verden, regioner og kommuner. Protokollen bør fremme anerkendelse af vigtige initiativer, der gennemfører og supplerer den nationale indsats for at reducere emissionerne og tilpasse sig de negative virkninger af klimaændringerne. På Pariskonferencen bør det også besluttes at udvide arbejdsprogrammet med henblik på at udpege yderligere modvirkningstiltag i 2016 i tæt samarbejde med Den Grønne Klimafond og andre finansielle institutioner. Dette vil navnlig være relevant, hvis der ikke er overensstemmelse mellem ambitionsniveauet for de samlede modvirkningstilsagn og de emissionsreduktioner, der kræves for at holde temperaturstigningen under 2 °C.

7.3. Støtte til udviklingen og udbredelsen af klimateknologier

Udviklingen og udbredelsen af klimateknologier spiller en vigtig rolle for opfyldelsen af klimamålene og bidrager til jobskabelse og bæredygtig økonomisk vækst. Kombinationen af forskningsmidler, markedsføringsforanstaltninger, uddannelsesprogrammer, finansiering og politikker, der indfører en pris på emissioner, skaber et gunstigt miljø for en bred vifte af teknologier. Dette omfatter teknologier til fremme af modstandsdygtighed over for virkningerne af ekstremt vejr, klimatjenester og vandforvaltningssystemer samt energiproduktion, industrielle processer, transport, landbrug og begrænsning af skovrydning.

Landene vælger de teknologiske løsninger, der passer bedst til dem, ofte understøttet af vurderinger af de teknologiske behov samt klimateknologicientret og -netværket. Innovation, herunder øget teknologioverførsel, er afhængig af det frivillige samarbejde med den private sektor til udvikling, finansiering og udbredelse af en teknologi. Det er i den forbindelse vigtigt at bevare eksisterende regler om intellektuelle ejendomsrettigheder.

Protokollen bør anerkende den rolle, som teknologieksekutivkomitéen og klimateknologicientret og -netværket allerede spiller, i kombination med en revideret procedure til vurdering af teknologiske behov.

7.4. Kapacitetsopbygning

Kapacitetsopbygning bør være en integreret del af støtten til alle protokolrelaterede aktiviteter, inkl. tilpasningsplanlægning, rapporteringsforpligtelser, emissionsoversigter, teknologioverførsel og modvirkningsprojekter. Denne støtte bør derfor ydes gennem de institutioner, der er ansvarlige for at støtte aktiviteter på disse områder, og være skræddersyet til det pågældende lands behov.

De nuværende ordninger under konventionen kan styrkes, men Durbanforummet om kapacitetsopbygning vil fortsat være det mest passende sted for drøftelser af dette emne. EU integrerer aktivt kapacitetsopbygning i støtte vedrørende klimaindsatsen i udviklingslandene, herunder i forbindelse med modvirkningstilsagn.

Pariskonferencen bør nå til enighed om at bistå de lande, der har brug for bistand til at opstille emissionsoversigter, etablere overvågnings-, rapporterings- og verifikationssystemer

og udvikle klimaresistente udviklingsstrategier, der er lavemissionsorienterede, og som har de rigtige incitamentsstrukturer.

8. MOBILISERING AF ANDRE EU-POLITIKKER

EU vil de kommende måneder, forud for Pariskonferencen, optrappe klimadiplomati. EU's udenrigsministre har godkendt en handlingsplan for klimadiplomati, der er udarbejdet af EU-Udenrigstjenesten og Kommissionen i fællesskab.

Den omfatter følgende tiltag:

- at fremhæve klimaændringerne som en strategisk prioritet i forbindelse med politiske dialoger, herunder på G7- og G20-møder og på FN's Generalforsamling
- støtte en klima- og katastroferesistent lavemissionsudvikling gennem EU's udviklingssamarbejde og
- sammenkæde klimaændringerne med de potentielle konsekvenser på lang sigt, inkl. sikkerhedsudfordringer.

Derudover kan andre EU-politikker aktivt understøtte EU's målsætninger i forbindelse med de internationale forhandlinger om og gennemførelsen af protokollen i partnerlande. De kan således yde bistand til partnerlande i den forberedende fase og senere, når protokollen skal gennemføres. Der er tale om følgende politikker:

- Økonomisk samarbejde og udviklingssamarbejde. EU og medlemsstaterne er allerede førende inden for officiel udviklingsbistand og klimafinansiering i udviklingslandene. EU bidrog med mere en 9,5 mia. EUR i klimafinansiering i 2013. EU bør fortsat indarbejde klimamålene i politikken vedrørende det økonomiske samarbejde og udviklingssamarbejdet. Med henblik herpå er det allerede blevet vedtaget, at mindst 20 % af EU's udviklingsbistand skal være klimarelevant i perioden 2014-2020, hvilket svarer til ca. 14 mia. EUR. Medlemsstaterne bør også fastsætte klare mål for strømning. Derudover vil EU og medlemsstaterne øge koordineringen i forbindelse med den globale klimafinansiering med henblik på at styrke virkningerne heraf og effektiviteten af indsatsen.
- Videnskabelig forskning, teknologiudvikling og innovation. EU ønsker at drage større fordel af det faktum, at rammeprogrammet for forskning og innovation, Horisont 2020, er helt åbent for tredjelandes deltagelse og yder finansiel støtte til udviklingslande. EU vil fremme opmærksomheden om sit tilsagn om at investere mindst 28 mia. EUR i klimarelaterede tiltag under dette program. En del af disse midler vil gøre det muligt for et bredt internationalt samarbejde at sende klimateknologier på markedet, uddanne forskere og iværksættere og bidrage til målene for klimadiplomati.
- Handel. I forbindelse med bilaterale handelsaftaler forpligter EU og dets handelspartnere sig til at advokere for klimamålene og effektivt gennemføre UNFCCC, herunder gennem regelmæssige, strukturerede dialoger og samarbejde om

klima- og handelsspørgsmål. Under den særlige ansporende ordning for bæredygtig udvikling og god regeringsførelse (GSP+) tilbyder EU øget markedsadgang til udviklingslande, der har ratificeret og i praksis gennemfører internationale konventioner, herunder konventioner vedrørende klimaændringerne. I Verdenshandelsorganisationen arbejder EU sammen med sine handelspartnere om at indgå en betydningsfuld international aftale vedrørende liberaliseringen af handelen med miljøvenlige varer og tjenesteydelser inden udgangen af 2015 med henblik på at øge udbredelsen og optaget af klimavenlige teknologier.

- Miljø. Det vil være afgørende for bekæmpelsen af klimaændringerne, at EU lever op til sine forpligtelser i henhold til den globale strategiplan for biodiversitet, der er godkendt i EU's biodiversitetsstrategi, og dette vil samtidig generere en række sociale, økonomiske og kulturelle sidegevinster.
- Reduktion af katastroferisici. EU-samarbejdet om reduktion af katastroferisici⁴, der også omfatter udvikling af nationale risikovurderinger, som medtager klimaændringerne og øget risikostyringskapacitet, bidrager til styrkelse af tilpasningen til klimaet.

9. DE NÆSTE SKRIDT

EU skal:

- fremsende sit INDC inden udgangen af første kvartal 2015
- opfordre de store økonomier til at gå foran med et godt eksempel og fremsende ambitiøse bidrag i god tid, navnlig inden for rammerne af De Større Økonomiers Forum, G20 og G7
- i passende omfang opfordre til og støtte udarbejdelsen af ambitiøse INDC blandt så mange parter som muligt
- gøre fremme af en ambitiøs global klimainsats til en central prioritet i de diplomatiske relationer og dialoger med partnerlande
- gennem UNFCCC og andre multilaterale og bilaterale drøftelser fremme vedtagelsen af en ambitiøs, gennemsigtig og dynamisk protokol som beskrevet ovenfor
- udvise og sikre stabilitet og forudsigelighed i forbindelse med den finansielle støtte, som EU kollektivt yder til sine internationale partnere i forbindelse med en klimaresistent lavemissionsudvikling
- presse på for en hurtig liberalisering af handelen med miljøvenlige varer og tjenesteydelser inden udgangen af 2015

⁴ Artikel 5 og 6 i Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1313/2013/EU om en EU-civilbeskyttelsesmekanisme

- sikre, at klimaindsatsen er i overensstemmelse med FN-forhandlingerne om bæredygtige udviklingsmål og finansiering af bæredygtig udvikling i perioden efter 2015 samt handlingsplanen for katastrofeforebyggelse for perioden efter 2015, og
- sikre, at Kyotoprotokollens anden forpligtelsesperiode ratificeres af EU og medlemsstaterne samt så mange parter som muligt inden udgangen af 2015, hvilket er nødvendigt, for at den kan træde i kraft.

Kommissionen planlægger at arrangere en international konference med det formål at øge den gensidige forståelse af de forskellige foreslåede bidrag (INDC) og tilsigte, at den kollektive ambition er tilstrækkelig samt facilitere en åben udveksling af synspunkter inden Pariskonferencen. Denne internationale konference vil sigte på at sætte partnerlande, centrale eksperter fra den akademiske verden, tænketanke og internationale organisationer stævne og finde sted i november 2015.

Inden midten af 2015 vil Kommissionen også begynde at fremlægge lovforslag vedrørende gennemførelsen af klima- og energirammen for 2030 for Europa-Parlamentet og Rådet.

Kommissionen vil fortsat indarbejde klimaindsatsen i politikken vedrørende det økonomiske samarbejde og udviklingssamarbejdet, tage initiativ til et tættere samarbejde med medlemsstaterne om at tilvejebringe klimarelevant udviklingsstøtte og drage bedre fordel af sine videnskabelige forsknings- og innovationsprogrammernes åbne karakter, når der ydes bistand til internationale partnere i forbindelse med disses forberedelser af gennemførelsen af den nye protokol.

Kommissionen opfordrer hermed Europa-Parlamentet og Rådet til at godkende den tilgang, der foreslås i denne meddelelse, så snart som muligt.

Tabel 1: EU's foreslåede tilsigtede nationalt bestemte bidrag

Tilsagnet	
Type	Absolutte reduktioner i forhold til emissioner i basisåret.
Dækning	Hele økonomien.
Anvendelsesområde	Alle drivhusgasser, der ikke er reguleret af Montrealprotokollen. Kuldioxid (CO ₂) <ul style="list-style-type: none"> • Methan (CH₄) • Nitrogenoxid (N₂O) • Hydrofluorcarboner (HFC) • Perfluorcarboner (PFC) • Svovlhexafluorid (SF₆) • Nitrogentrifluorid (NF₃)
Basisår	1990.
Periode	2021-2030, begge år inklusive.
Reduktionsniveau	En reduktion i emissionerne på mindst 40 % i hele EU inden 2030.
% af emissionerne dækket	100 %
Inkl. landbrug, skovbrug og andre arealanvendelser	Ja.
Nettobidrag fra internationale markedsbaserede mekanismer	Intet bidrag fra internationale kreditter.
Planlægningsproces	Den 23.-24. oktober 2014 godkendte Det Europæiske Råd 2030-rammen for klima- og energipolitikken (EUCO 169/14). Europa-Kommissionen forbereder lovforslag vedrørende gennemførelsen af 2030-rammen (Kommissionens arbejdsprogram 2015), inkl. vedrørende landbrug, skovbrug og andre arealanvendelser.
Retfærdig og ambitiøs	Dette tilsagn er i overensstemmelse med EU's politik om omstilling til en lavemissionsøkonomi, som gør det realistisk at opfylde målet om at holde temperaturstigningen under 2°C. Det fører EU ud på en omkostningseffektiv vej hen imod langsigtede emissionsreduktioner i EU på 80 % i overensstemmelse med IPCC's vurdering af de påkrævede reduktioner fra de udviklede lande under ét, dvs. emissionsreduktioner på 80-95 % i forhold til 1990-niveauerne inden 2050. EU's emissioner er allerede toppet. Ifølge EDGAR-databasen toppede emissioner for EU's 28 medlemsstater i 1979 med ca. 6,4 Gt. CO ₂ -ækvivalenter.
Vigtigste antagelser	
Anvendt metrik	Globalt opvarmningspotentiale 100 år frem i tiden i henhold til IPCC's fjerde vurderingsrapport.
Metoder til beregning af emissioner	IPCC's retningslinjer 2006.
Regnskabsprincipper i forbindelse med landbrug, skovbrug og andre arealanvendelser	Omfattende regnskabsramme, aktivitets- eller landbaseret tilgang, for emissioner og optag gennem arealanvendelse, ændringer i arealanvendelse og skovbrug, der bygger på: i) regler som vedtaget i beslutning 2/CMP.7, gældende COP-afgørelser og EU-lovgivningen (afgørelse 529/2013/EU) samt ii) det gældende miljøintegritetsniveau.

Dækning	
Sektorer/Kildekategorier	<ul style="list-style-type: none"> • Energi <ul style="list-style-type: none"> ○ Brændstofforbrænding <ul style="list-style-type: none"> ▪ Energiindustri ▪ Fremstillings- og anlægsindustri ▪ Transport ▪ Andre sektorer ▪ Andet ○ Flygtige emissioner fra brændsler <ul style="list-style-type: none"> ▪ Fast brændsel ▪ Olie og naturgas og andre emissioner fra energiproduktion ○ Transport og oplagring af CO₂ • Industriprocesser og produktanvendelse <ul style="list-style-type: none"> ○ Mineralindustri ○ Kemisk industri ○ Metalindustri ○ Ikke-energirelaterede produkter fra brug af brændsler og opløsningsmidler ○ Elektronikindustri ○ Anvendelse af produkter som erstatning for ODS ○ Anden produktfremstilling eller -anvendelse ○ Andet • Landbrug <ul style="list-style-type: none"> ○ Tarmgæring ○ Håndtering af husdyrgødning ○ Risdyrkning ○ Landbrugsjord ○ Foreskreven afbrænding af savanner ○ Markafbrænding af rester af landbrugsafgrøder ○ Kalkning ○ Udbringning af urin ○ Anden kulstofholdig gødning ○ Andet • Affald <ul style="list-style-type: none"> ○ Deponering af fast affald ○ Biologisk behandling af fast affald ○ Forbrænding og åben afbrænding af affald ○ Spildevandsbehandling og -bortskaffelse ○ Andet • Arealanvendelse, ændringer i arealanvendelse og skovbrug, jf. afgørelse 529/2013/EU <ul style="list-style-type: none"> ○ Nyplantning og genplantning af skov ○ Skovrydning ○ Skovforvaltning ○ Forvaltning af dyrkede arealer ○ Forvaltning af græsningsarealer ○ Eller ækvivalente landbaserede regnskabsregler, der anvender UNFCCC's rapporteringskategorier

	○ Andre kategorier/aktiviteter udvalgt af EU og medlemsstaterne som parter i Kyotoprotokollen og Dohaændringen hertil.
--	--